

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในปัจจุบัน มนุษย์สามารถที่จะสร้างเครื่องมือสำหรับการติดต่อสื่อสาร หรือสำหรับการคมนาคมขนส่งที่ทันสมัยมาก ส่งผลให้การติดต่อสื่อสาร หรือการเดินทางไปมาหาสู่กันทั่วทุกหนทุกแห่งบนพื้นโลกเป็นไปด้วยความสะดวกและรวดเร็ว เป็นยุคสมัยที่เรียกว่าโลกไร้พรมแดนหรือ “ยุคโลกาภิวัตน์” ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจและสังคมอย่างรวดเร็ว ส่งผลให้ความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้เข้ามามีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างมาก สภาพการณ์ภายในของประเทศไทยก็หนีไม่พ้นกับกระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า ชีวิตประจำวันของประชาชนในปัจจุบันนี้อยู่ควบคู่ไปกับเทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งสภาพสังคมของประเทศไทยกำลังพัฒนาไปสู่สังคมอุตสาหกรรมและการบริการ วิถีชีวิตของบุคคลในสังคมจะต้องเปิดกว้างมากขึ้น ท่ามกลางกระแสของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาและเพิ่มพูนความรู้ให้กับประชาชน เพื่อที่จะสามารถปรับตัวและดำรงชีวิตอยู่ในกระแสของการเปลี่ยนแปลงของโลกยุคนี้ได้อย่างมีความสุข การพัฒนาประชากรของประเทศให้มีความรู้ความสามารถ ให้สามารถตอบสนองต่อเทคโนโลยีและความเจริญในด้านต่างๆ ได้ จึงเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง พื้นฐานของการพัฒนาบุคคลก็คือการศึกษา เพราะการพัฒนาประเทศไม่ว่าจะเป็นทางด้านเศรษฐกิจหรือสังคม จะบรรลุความสำเร็จได้ต้องอาศัยพื้นฐานทางการศึกษาของพลเมืองเป็นสำคัญ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2520) ดังนั้นการพัฒนาศึกษา จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม (จิระ หงส์ลดารมภ์, 2532) การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาเอกัตบุคคลและสังคมโดยรวม การศึกษานั้นไม่เพียงสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญในระดับพื้นฐานเท่านั้น หากแต่เป็นสถาบันที่ทำหน้าที่เป็นแกนกลางของสังคมซึ่งองค์กรทุกๆ ส่วนของสังคมต้องพึ่งพาด้วย อย่างไรก็ตามการจัดการศึกษาจะไม่สำเร็จลุล่วงไปตามที่กำหนดไว้ หากไม่มีหลักสูตรเป็นโครงการและเป็นแนวทางในการให้การศึกษา (สันต์ ธรรมบำรุง, 2527) หรืออาจกล่าวได้ว่า ถึงแม้การพัฒนาศึกษาจำเป็นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายๆ ด้าน แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด และเป็นหัวใจของการจัดการศึกษา คือหลักสูตร เพราะหลักสูตรได้รวมถึงกิจกรรมและมวลประสบการณ์ทั้งหลายของผู้เรียนเข้าไว้ด้วยกันทั้ง

ที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงจากอิทธิพลและแรงผลักดันต่างๆ ตลอดเวลา จึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงระบบการศึกษา ให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง และความเคลื่อนไหวของสังคม โดยเฉพาะหลักสูตรซึ่งถือว่าเป็นแกนสำคัญของการจัดการศึกษา จะต้องมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้สัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ ดังกล่าวมาแล้ว การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรจะมีลักษณะเป็นกระบวนการต่อเนื่องกันไป เริ่มด้วยการกำหนดวัตถุประสงค์ การกำหนดเนื้อหา การนำหลักสูตรไปใช้ การประเมินผลหลักสูตรและการปรับปรุงหลักสูตร (สมพงษ์ จิตระดับ, 2521)

การประเมินหลักสูตรจะเป็นขั้นตอนที่จะค้นหาว่า ประสบการณ์การเรียนรู้ที่จัดขึ้นนั้นได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ หลักสูตรที่ดีนั้นจะต้องมีการพัฒนาให้มีคุณค่าและมีประสิทธิภาพจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงตามพัฒนาการของวิทยาการหรือความรู้ใหม่ๆ และเปลี่ยนแปลงให้ได้ตามความจำเป็นของสังคม (ธีรยุทธ เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา, 2525)

หลักสูตรทางการศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยยังมีปัญหาหลายประการ เช่น ขาดปรัชญาและความมุ่งหมายที่ชัดเจนในทางปฏิบัติ ทำให้ผู้สอนและนักศึกษาขาดความเข้าใจในวัตถุประสงค์และแนวทางการปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตรเป็นวิชาการมากเกินไปไม่สัมพันธ์กับสังคม การจัดเนื้อหา มีลักษณะคงตัวไม่ยอมรับการเปลี่ยนแปลง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกเรียนได้น้อย นอกจากนี้ หลักสูตรและการสอนไม่สัมพันธ์กัน อาจเกิดความซ้ำซ้อนกันในแต่ละวิชา (ไพฑูริย์ สินลารัตน์, 2524) ส่วนหลักสูตรทางด้านอาชีวศึกษาก็มักจะมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถทางเทคนิค จนขาดความสนใจที่จะสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจัดการ (ก่อ สวัสดิพานิชย์, 2535)

ดังนั้นหลักสูตรจึงควรได้มีการพัฒนาและปรับปรุงอยู่เสมอๆ การประเมินหลักสูตร จะเป็นกระบวนการที่สำคัญประการหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตร การประเมินหลักสูตรจะทำให้ทราบถึงปัญหาและแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรชัดเจนขึ้น เพราะการประเมินหลักสูตร มีจุดมุ่งหมายเพื่อหาคุณค่าของหลักสูตร ตามความมุ่งหมายที่ตั้งไว้ เพื่อตัดสินใจการวางแผนโครงสร้าง รูปแบบของระบบหลักสูตร ตลอดจนการบริหารงานและการสอนตามหลักสูตรให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้องเพื่อวัดประสิทธิผลของผลผลิต คือ ผู้เรียน (ธวัชชัย ชัยจิรฉายากุล, 2527; ทิศนา ขัมมณี, 2526) ผลจากการประเมินหลักสูตรจะเป็นตัวชี้บ่งว่า หลักสูตรควรมีการปรับปรุง แก้ไขส่วนใดบ้าง (สมบุญ ชาติพงษ์, 2529) ในการจัดหลักสูตรนั้น ไม่มีหลักสูตรใดที่จัดไว้ได้อย่างสมบูรณ์ โดยไม่ต้องมีการปรับปรุง เมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลง หลักสูตรควรมีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย แต่จะเปลี่ยนแปลงไปในรูปแบบใด หรือขั้นตอนใด หรือเวลาใด จะต้องต้องมีข้อมูลมาประกอบการตัดสินใจเมื่อเป็นเช่นนั้น การประเมินหลักสูตรเป็นระยะๆ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง (กมล สดประเสริฐ,

เมื่อเป็นเช่นนั้น การประเมินหลักสูตรเป็นระยะๆ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง (กมล สุดประเสริฐ, 2515) ผลจากการประเมินหลักสูตรจึงเป็นข้อมูลในการพิจารณาเกี่ยวกับคุณค่าหลักสูตร โดยใช้ผลจากการตรวจสอบข้อมูล จากการวัดแ่งมุมต่างๆ ของสิ่งที่ประเมิน นำมาพิจารณาร่วมกันและสรุปได้ว่า คุณค่าของหลักสูตร ที่พัฒนาขึ้นมานั้น มีคุณภาพได้ผลตามความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หรือต้องปรับปรุงแก้ไข (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2527)

การประเมินหลักสูตรจึงเป็นกระบวนการที่สำคัญอย่างหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตรเพื่อให้ได้ข้อมูลสำคัญที่ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรได้ทราบคุณค่า และเป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของสังคม เศรษฐกิจ ตลอดจนความต้องการของตลาดแรงงาน

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เมื่อพุทธศักราช 2531 เดิมชื่อวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นสถาบันการศึกษาและวิจัย มีวัตถุประสงค์ที่จะผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาตรี ให้การศึกษาทางด้านวิชาชีพ และให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ปัจจุบันมีการจัดการเรียนการสอน 35 วิทยาเขต กับ 15 คณะ รวม 140 สาขาวิชา โดยเปิดสอนในระดับปริญญาตรี 54 สาขาวิชา และในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี 86 สาขาวิชา (สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล, 2539)

วิทยาเขตขอนแก่น เป็นวิทยาเขตหนึ่งของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล เดิมชื่อวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น สังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จัดตั้งขึ้นจากความร่วมมือ จากรัฐบาลสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ.2506 ต่อมาในวันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2519 วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น ได้รวมเข้ากับ วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา จึงเปลี่ยนชื่อเป็น วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเทคนิคขอนแก่น และเมื่อวันที่ 15 กันยายน พ.ศ. 2531 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา ได้รับพระราชทานนามเป็น สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ปัจจุบันจึงชื่อว่า สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น (วิทยาเขตขอนแก่น, 2539)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น เริ่มเปิดทำการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2518 และได้มีการพัฒนาปรับปรุงมาเป็นลำดับ จนถึงปัจจุบันนี้ เป็นหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ.2535 มีนักศึกษาจบหลักสูตรไปแล้ว จำนวน 240 คน เนื่องจากวิชาการและเทคโนโลยีสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์เป็นสาขาที่มีพัฒนาการไปอย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านวิชาการและการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน หลักสูตรสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์จึงควรที่จะได้มีพัฒนาการตามการเปลี่ยนแปลงของสังคม จากการสัมมนา

ของคณะกรรมการพัฒนาหลักสูตร สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ที่วิทยาเขตนนทบุรีในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2534 พบว่าเนื้อหาในรายวิชาบางส่วนไม่สอดคล้องกับสภาวะในปัจจุบัน มีเนื้อหาบางวิชาที่มีการซ้ำซ้อนกัน และควรจะมีการเพิ่มวิชาใหม่ๆ เช่น การสื่อสารด้วยดาวเทียม การสื่อสารด้วยเส้นใยแก้วนำแสง ตลอดจนวิทยาการทางด้านคอมพิวเตอร์ และอื่นๆ ซึ่งไม่มีในหลักสูตรเดิมเข้าไปในหลักสูตรด้วย ควรมีการบูรณาการวิชาที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันเข้าด้วยกัน เนื้อหาในหมวดสังคมศึกษา และในหมวดภาษาควรปรับปรุงให้สามารถนำไปใช้ในการทำงานได้จริง (วิทยาเขตนนทบุรี, 2534) นอกจากนี้ ในด้านการใช้หลักสูตร อาจารย์ผู้สอนและนักศึกษายังมีปัญหาจากการใช้หลักสูตร เช่น ไม่เข้าใจโครงสร้างของหลักสูตร ไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของหลักสูตร อาจารย์ผู้สอนไม่พัฒนาเนื้อหาและเทคนิควิธีการสอนให้เหมาะสมกับสภาพในปัจจุบัน อาจารย์ผู้สอนเองก็ไม่ได้ได้รับการพัฒนาให้ได้รับความรู้เทคโนโลยีใหม่ๆ การค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมยังอยู่ในขีดจำกัด ขาดการวางแผนการสอน ยึดตำราที่เคยสอนมาเป็นหลัก การเรียนการสอนไม่สอดคล้องกันระหว่างภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ด้านคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น ยังไม่มีการติดตามผลผู้สำเร็จการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ทำให้ไม่สามารถติดตามความเจริญก้าวหน้าในการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการศึกษาได้ว่าสามารถนำเอาวิชาการความรู้และความสามารถทางด้านทักษะที่ได้รับจากการศึกษาไปใช้ในการปฏิบัติงานได้มากน้อยเพียงใด

นับตั้งแต่เริ่มใช้หลักสูตรดังกล่าวนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2535 จนถึงปัจจุบัน ปีการศึกษา 2540 เป็นระยะเวลา 5 ปี ช่วงเวลาที่ผ่านมาดังกล่าวนี้ สภาพการณ์ต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสของการพัฒนาตลอดเวลา แต่ยังไม่มีการประเมินหลักสูตรดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ พุทธศักราช 2535 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น เพื่อตรวจสอบดูว่าหลักสูตรและกระบวนการเรียนการสอนยังมีความเหมาะสม สอดคล้องกับภาวะการณ์ปัจจุบันนี้อยู่หรือไม่

ในการประเมินในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบการประเมินรูปแบบ ชิป (CIPP Evaluation Model) ของ Stufflebeam ซึ่งหลักการของการประเมินด้วยรูปแบบจำลองแบบชิปนั้น เป็นกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อนำไปวิเคราะห์ สำหรับนำผลไปใช้ในการตัดสินใจของผู้บริหาร นอกจากนี้ยังเป็นการประเมินหลักสูตรที่เป็นการประเมินทั้งระบบ โดยประเมินสภาพข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรในด้านต่างๆ ให้มีความครอบคลุมมากที่สุด

โดยการประเมินด้วยรูปแบบชิปนี้ จะเริ่มตั้งแต่ การกำหนดวัตถุประสงค์ โครงสร้างและเนื้อหาวิชาเป็นอย่างไร ปัจจัยเบื้องต้นที่ต้องการเป็นอย่างไรเหมาะสมหรือไม่ การดำเนินกิจกรรมต่างๆ สำหรับการเรียนการสอนเป็นอย่างไรเหมาะสมหรือไม่ และสุดท้ายประเมินว่า ผลผลิตที่ได้

จากหลักสูตรมีคุณภาพเป็นไปตามที่วัตถุประสงค์ของหลักสูตรกำหนดไว้หรือไม่ การวิจัยครั้งนี้ ผลของการวิจัยจะเป็นประโยชน์ในการตัดสินใจหาทางเลือกที่ดีกว่า ทั้งด้านการจัดการเรียนการสอน และแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่นให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1.2.1 เพื่อประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ พุทธศักราช 2535 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น เป็นการศึกษาและประเมิน สิ่งต่อไปนี้

1.2.1.1 สภาวะแวดล้อมหรือบริบท (Context)

1.2.1.2 ปัจจัยเบื้องต้น (Input)

1.2.1.3 กระบวนการใช้หลักสูตร (Process)

1.2.1.4 ผลผลิตของหลักสูตร (Product)

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบคุณลักษณะของผลผลิตของหลักสูตรจากการประเมินของ ผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ พุทธศักราช 2535 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่นในครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้รูปแบบการประเมินรูปแบบ ซิป (CIPP Model) โดยมีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1.3.1 ขอบเขตของการประเมิน ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการประเมินองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ผ่านการใช้มาระยะเวลาหนึ่งแล้ว จึงไม่มีการประเมินองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตร จะเป็นการประเมินในด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1.3.1.1 การประเมินสภาวะแวดล้อม (Context Evaluation) ของหลักสูตรนี้ ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ โครงสร้าง และเนื้อหาสาระของหลักสูตร

1.3.1.2 การประเมินปัจจัยเบื้องต้นที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร (Input Evaluation) เป็นการประเมินปัจจัยเบื้องต้นที่เอื้ออำนวยต่อการใช้หลักสูตร เช่น ผู้สอน ผู้เรียน สื่อการเรียนการสอน วัสดุหลักสูตร สถานที่เรียนและครุภัณฑ์การศึกษา

1.3.1.3 การประเมินกระบวนการ (Process Evaluation) เป็นการประเมินกระบวนการใช้หลักสูตรในแต่ละกระบวนการวิชา เฉพาะสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ในแง่ของการบริหารและบริการหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล

1.3.1.4 การประเมินผลผลิตของหลักสูตร(Product Evaluation) เป็นการประเมินผู้ที่จบการศึกษาจากหลักสูตร ว่าเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรหรือตามความต้องการของสังคมหรือไม่ ซึ่งเป็นการประเมินคุณลักษณะของผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร จากคุณลักษณะทั่วไปและคุณลักษณะด้านวิชาชีพ

1.3.2 ขอบเขตของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1.3.2.1 อาจารย์ผู้สอนตามหลักสูตร จำนวน 25 คน

1.3.2.2 นักศึกษาที่กำลังศึกษาตามหลักสูตร จำนวน 128 คน

1.3.2.3 ผู้สำเร็จการศึกษาจากหลักสูตร จำนวน 240 คน

1.3.2.4 ผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 240 คน

1.4 คำจำกัดความเฉพาะ

1.4.1 หลักสูตร หมายถึงหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ พุทธศักราช 2535 ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น

1.4.2 การประเมินหลักสูตร หมายถึง กระบวนการของการวิเคราะห์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการตัดสินใจของผู้บริหาร เช่นสำหรับการปรับปรุงหลักสูตร การพัฒนาการเรียนการสอน ในการวิจัยครั้งนี้ใช้แนวทางรูปแบบ CIPP ประกอบด้วยการประเมิน 4 ด้าน ดังนี้

1.4.2.1 บริบท (Context) เป็นการประเมิน วัตถุประสงค์ โครงสร้างและเนื้อหาวิชา ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์

1.4.2.2 ปัจจัยเบื้องต้น (Input) เป็นการประเมิน อาจารย์ผู้สอน ผู้เรียน สื่อการเรียนการสอน สถานที่เรียนและครุภัณฑ์การศึกษา

1.4.2.3 กระบวนการ (Process) เป็นการประเมินการบริหารและบริการหลักสูตร กระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียน

1.4.2.4 ผลผลิต (Product) ประเมินคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา จากคุณลักษณะทั่วไปและผลของการที่ผู้สำเร็จศึกษานำความรู้จากหลักสูตรไปใช้ หรือคุณลักษณะด้านวิชาชีพ

1.4.3 อาจารย์ผู้สอน หมายถึง อาจารย์ที่สอนตามหลักสูตร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น

1.4.4 นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาชั้นปีที่ 4 และ 5 แผนกวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540

1.4.5 ผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ พุทธศักราช 2535 ระหว่างปีการศึกษา 2536 - 2539

1.4.6 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล หมายถึง สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ มีฐานะเป็นกรมสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ที่เปิดทำการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี และต่ำกว่าระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาชีพต่างๆ ในกรณีวิจัยนี้ หมายถึงวิทยาเขตขอนแก่น ที่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ พุทธศักราช 2535

1.4.7 ผู้บังคับบัญชาของผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง หัวหน้าแผนก หรือหัวหน้าคณะวิชา ในสถานศึกษา หัวหน้าแผนกหรือผู้จัดการฝ่ายขององค์กรธุรกิจทั้งของรัฐและเอกชนรวมทั้งรัฐวิสาหกิจ ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญหรือนักทฤษฎีในสาขาอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งผู้ที่สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตขอนแก่น ปฏิบัติงานอยู่ด้วย

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

การประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ จะทำให้ทราบถึงข้อดี และข้อบกพร่องของหลักสูตร ตลอดจนปัญหาจากการใช้หลักสูตร ซึ่งจะได้นำข้อมูลมาเป็นแนวทางในการปรับปรุง การเรียนการสอน และเป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป